

QUARESMA AMB NGUYEN VAN THUAN: PROFETA DE LA FE I L'ESPERANÇA

2

VIURE LA FE AL CAPTIVERI

Tretze anys en presons vietnamites

El 1975, François Xavier Nguyen Van Thuan va ser nomenat per Pau VI bisbe de Ho Chi Minh (Saigon). El govern comunista va definir el seu nomenament com un complot i tres mesos després el va empresonar. Van resultar del tot inútils les gestions diplomàtiques realitzades per la Santa Seu perquè el Vietcong l'alliberés.

Des del 15 d'agost de 1975 va estar en sis presons diferents. La llibertat va arribar d'improvís, sense procés ni sentència. Quan el ministre de l'Interior li va preguntar si volia expressar algun desig, va contestar: "Ja he estat pres el temps suficient, sota tres pontífexs, Pau VI, Joan Pau I i Joan Pau II, i sota quatre secretaris generals del partit comunista soviètic, Bréjnev, Andropov, Txernenko i Gorbatsxov. Deixin-me lliure ara mateix". Alliberat el 21 de novembre de 1988, va quedar sota arrest domiciliari. Tres anys després, va ser expulsat del Vietnam i mai va poder tornar.

Tot i les dures condicions de la seva presó, el seu testimoni de bondat, la seva fe i la seva esperança indestructible en Jesús va despertar l'admiració i incomprensió dels seus companys de presó i dels carcellers. El mateix ens ho relata:

«Després que em arrestessin dos policies em van portar a la nit de Saigon fins Nhatrang, un viatge de 450 quilòmetres. Llavors va començar la meva vida empresonat, sense horaris, sense dies ni nits. Durant la meva llarga tribulació de **nou anys d'aïllament** en una cel·la sense finestres, il·luminat de vegades amb llum elèctrica

durant dies sencers, o a les fosques durant setmanes, sentia que em sufocava a causa de la calor i la humitat. Estava a punt de tornar-me boig. No podia dormir. **Em turmentava la idea d'haver d'abandonar la diòcesi, de deixar que s'enfonsessin totes les obres que havia aixecat per Déu.** Experimentava una mena de revolta en tot el meu ésser.»

Tres línies d'acció van guiar la seva vida a la presó:

1.- Només Déu

«Una nit, en el fons del meu cor, vaig sentir una veu que em deia: "Per què et turmentes així? **Has de distingir entre Déu i les obres de Déu.** Tot allò que has fet i voldries continuar fent és una obra excel·lent, però són obres de Déu, no són Déu. Si Déu vol que tu deixis totes aquestes obres posant-te a les seves mans, fes-ho immediatament i **confia en Ell.** Ell confiarà teves obres a altres, que són molt més capaços que tu. **Tu has escollit a Déu, i no les seves obres.**"

Aquesta llum em va donar una nova força. Des d'aquell moment, una nova pau va omplir el meu cor i renovava aquesta decisió davant les situacions difícils. Aquest és el fonament de la vida cristiana. Maria va optar per Déu, abandonant els seus projectes, sense comprendre plenament el misteri que estava tenint lloc en el seu cos i en el seu destí. **"Escollir Déu i no les obres de Déu: aquesta és la resposta més autèntica al món d'avui".**»

2.- Viure el present amb amor

«A la nostra terra hi ha un refrany que diu: "Un dia de presó val per mil tardors de llibertat." Jo mateix vaig poder experimentar-ho. A la presó tots esperen l'alliberament, cada dia, cada minut. Em venien al cap sentiments confusos: tristesa, por, tensió. El meu cor se sentia lacerat per la llunyania del meu poble. En la foscor de la nit, enmig d'aquest oceà d'ansietat, de malson, a poc a poc em vaig anar despertant: **"He d'afrontar la realitat.** Estic a la presó. No és

potser aquest el millor moment per fer alguna cosa realment gran? He d'**aprofitar les ocasions que se'm presenten cada dia per fer accions ordinàries de manera extraordinària** ".

En les llargues nits de presó, em vaig convèncer que viure el moment present és el camí més senzill i segur per arribar a la santedat. **"Jesús, jo no esperaré, vull viure el moment present omplint-lo d'amor. La línia recta està feta de milions de petits punts units entre ells. També la meua vida està feta de milions de segons i de minuts units entre si. Si visc amb perfecció cada minut la vida serà santa."**

Així es va reforçar en el meu interior la idea de que hem de viure cada dia, cada minut de la nostra vida com si fos l'últim, deixar tot el que és accessori, **concentrar-nos només en l'essencial**. Cada paraula, cada gest, cada trucada per telèfon, cada decisió, han de ser el moment més bell de la nostra vida. Cal estimar tothom, cal somriure a tots sense perdre un sol segon.

Quan vaig sortir, vaig rebre una carta de la Mare Teresa de Calcuta amb aquestes paraules: **"El que compta no és la quantitat de les nostres accions, sinó la intensitat de l'amor que posem en cadascuna".»**

3.- Viure l'Eucaristia

«Quan em van empresonar, se'm va plantejar una pregunta angouant: "Podré continuar celebrant l'Eucaristia?". Quan em van arrestar, vaig haver marxar de seguida, amb les mans buides. L'endemà em van permetre escriure als meus, per demanar el més necessari: roba, pasta de dents... Els vaig posar: "Si us plau, envieu-me una mica de vi com a medicina per al mal de panxa". Els fidels van comprendre de seguida. Em van enviar una ampolleta de vi de missa, amb l'etiqueta: "medicina per al mal de panxa", i hòsties amagades en una torxa contra la humitat. La policia em va preguntar: -¿Li fa mal l'estómac? -Sí. -Aquí hi ha una medicina per a vostè.

Mai podré expressar la meva gran alegria: diàriament, amb tres gotes de vi i una gota d'aigua al palmell de la mà, vaig celebrar la missa. ¡Aquest era el meu altar i aquesta era la meva catedral! Era la **veritable medicina de l'ànima i del cos**: "Medicina de immortalitat, remei per no morir, sinó per viure sempre en Jesucrist", com diu Ignasi d'Antioquia. **"Qui menja de mi viurà per mi."**

En el moment en què tot faltava, l'Eucaristia va estar al cim dels nostres pensaments: el pa de vida. A cada pas tenia ocasió d'estendre els braços i clavar-me a la creu amb Jesús, de beure amb ell el calze més amarg. Així em vaig alimentar durant anys amb el pa de la vida i el calze de la salvació. Així, a la presó, **sentia bategar en el meu cor el cor de Crist. Sentia que la meva vida era la seva vida, i la seva era la meva. Han estat les misses més boniques de la meva vida!»**

- ✓ *El Senyor no és el Salvador que t'obliga a estimar-lo i revivre'l, sinó més aviat aquell per qui has de deixar-te estimar sense reserves.*
- ✓ *Tenir valentia no suposa: ni aventurar-se en coses sense sentit, ni fer plantejaments temeraris. Si vols arribar fins al fons en aquest camí de l'esperança, has d'alliberar-te de la por. Quantes persones es van quedar al costat de Jesús, al peu de la Creu?*
- ✓ *Si ho has abandonat tot, però encara no has renunciat a tu mateix, en realitat no has abandonat res, perquè a poc a poc t'aferraràs a tot allò que has deixat inicialment.*
- ✓ *L'amor autèntic no raona, no posa límits, no calcula, no recorda el bé que ha fet ni les ofenses que ha rebut, mai posa condicions. Si hi ha condicions, ja no hi ha amor.*